

den midlertidige Lukning af Kanalen og den midlertidige Aabning af det andet Løb, nemlig 800,000 Kr., og endvidere Skernaans Lededæmning, 450,000 Kr., som ganske vist løser ganske andre og videre Opgaver end Afløbsspørgsmaalet, men som dog hører til Forslaget som Helhed. Derved kommer vi til en Sum af 2,020,000 Kr., altsaa en Sum, der er lavere end noget af de andre Forslag og meget betydelig lavere end somme af dem.

Saa har man derimod indvendt: Ja, men saa ser man bort fra, at dette Løb vil sande til, og at det absolut ikke kan holdes aabent. Denne Tilsandingskrønike beror dog noget paa en Misforstaaelse. At der vil ske Tilsanding fra Tid til anden, er i og for sig ikke nogen Ulykke. Spørgsmaalet er, om det bliver en Tilsanding, som vil blive en Kalamitet, og i saa Henseende har man henvist til forskellige Ræsonnementer. Jeg foretrækker nu i Stedet for Ræsonnementer at støtte mig til de positive Erfaringer, der er indhøstede i Nissum Fjord, og som der er redegjort for af Vandbygningsingeniør Poulsen i Tidskriftet „Ingeniøren“ for 1896 pag. 329. Der er der paavist, at saa længe Englænderne havde Sluseløbet i Nissum Fjord og holdt det i Orden, saa længe fandt ikke større Tilsandinger Sted i de tørre Sommermaaneder, end at Løbet dør med ringe Arbejde kunde aabnes igen.

En anden Anke, der er rettet imod Forslaget, er det, der er selve Grundprincippet deri, at Ringkøbing Fjord gøres til en Ferskvandssø, og man siger da, at nu er Fiskerne i den nordlige Del af Fjorden blevet narret til at omlægge deres Fiskeribedrift til Saltvandsfiskeri, og hvis de nu skal til at lægge dette Fiskeri om igen til Ferskvandsfiskeri, saa er det en Uret, der gøres imod dem. Dertil maa jeg dog i Parentes bemærke, at denne Uret kan dog ikke være saa forskrækkelig stor i Sammenligning med den Uret, der er gjort imod Beboerne i den sydlige Del af Fjorden, ogsaa Fiskerne der, idet ingen nogen Sinde har lovet Beboerne i den nordlige Del af Fjorden, at disse Saltvandsfiskeriforhold skulde blive varige; tværtimod, de er paa det mest indtrængende advarede imod at vente, at Saltvandsforholdene skulde blive varige. Men der er en anden Ting, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, idet det nemlig meget klart er dokumenteret af det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) i det andet Ting, at Vedligeholdelsen af Saltvandsfiskeriforholdene ved Ringkøbing

Fjord er absolut uforenelige med Tilvejebringelsen af sikre Forhold for Landbruget. Bevarelsen af Saltvandsforholdene kræver en saa vid og sikker Forbindelse med Vesterhavet fra Ringkøbing Fjord, at de lavere liggende Arealer der er absolut udsatte for de Kalamiteter, som der har været adskillige af derovre. Og dette er ikke støttet paa Ræsonnementer, men denne Udvikling kan vi følge igennem, hvad der er sket derovre. Da Kanalen ved Hvide Sande blev gravet, blev der ikke klaget, saa længe den var snæver, men da var der heller ikke Tale om, at Fjordvandet var salt, det var Brakvand, overvejende Ferskvand. Først efter at Kanalen i 1911—12 blev skaaret ud til denne store Bredde, begyndte Saltvandsforholdene i Fjorden, og allerede i 1912 fremkom højlydte Klager fra Beboerne over de uhyre Tab, de led, og som Staten har maattet ofre over 100,000 Kr., op imod 200,000 Kr. paa at erstatte de skadelidte Landboere. Altsaa, først Aar og Dag efter, at Forholdene var blevet aldeles utaalelige for Landbruget, først i 1913, er det, at man ser, at der nu er kommet saadanne Saltvandsforhold i Fjorden, at de giver Lejlighed til et ordentligt Saltvandsfiskeri. Hertil er for Resten at bemærke, at selv af dette Fiskeri er en meget stor Brøkdæl Aalefiskeri. Aalen er en meget værdifuld Fiskeart, men Aalefiskeriets stærkt forøgede Udvikling vil tværtimod begunstiges i høj Grad ved Fjordens Omdannelse til Ferskvandssø. Men for Resten er der med Hensyn til dette Spørgsmaal, om vi muligvis skulde se bort fra Landbrugsinteresserne og alene sætte Saltvandsfiskeriets Krav i Højsædet, fra autentisk Side truffet en paa omhyggelig Undersøgelse hvilende Afgørelse. Jeg sigter til Landbokommissionen af 1880, som kom til det Resultat, at Landbrugets Interesser var saa langt overvejende, at de maatte tilfredsstilles, saa vidt det overhovedet var muligt, og først i anden Linie kunde man se, hvad man kunde gøre for alle de andre Interesser, der kunde være Tale om. Det maa vi altsaa holde fast, det nytter ikke at svinge frem og tilbage som en Fjerbold og i det ene Øjeblik tale om, at vi vil tilfredsstille Landbrugets Interesser, og saa sige, at der er ogsaa Fiskeriinteresserne. Vi maa veje de to Ting mod hinanden, og her er at bemærke, at det er slaaet fast, at Landbrugets Interesser er de største. Derfor maa de tilfredsstilles, og i anden Linie kan vi saa se, hvad der kan gøres for de andre Inter-